

Τέσσερις μερίδες ολυμπιακής ευφορίας (μισές) (ΚΙΜΠΙ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ)

Date : Μαΐου 11, 2006

Πολύ καλά, να παραδεχθώ ότι εγώ είμαι συμπλεγματικός, μίζερος, υποχόνδριος, δογματικός και αδυνατώ να αντλήσω έστω και λίγες σταγόνες από την ολυμπιακή ευφορία που ξεχειλίζει το Λεκανοπέδιο. Να παραδεχθώ ότι η άρνησή μου να δω οτιδήποτε πέρα από τις γκρίζες ζώνες του ολυμπιακού έπους είναι αντικείμενο ψυχανάλυσης. Να ομολογήσω ότι κατά βάθος ζηλεύω θανάσιμα τους ολυμπιακούς συναδέλφους μου που βρίσκονται σε διαρκή ενημερωτικό οργανισμό, περιφερόμενοι με τα hi-tech ολυμπιακά κρεμαστάρια στον λαιμό μεταξύ Βασικού Κέντρου Τύπου, Ζαπείου Κέντρου Τύπου και λοιπών ολυμπιακών κέντρων-απόκεντρων. Να δεχθώ ότι ανάμεσα στα κίνητρα του ολυμπιακού φθόνου μου είναι και ο εξαναγκασμός μου να ακολουθώ υπομονετικά τις λωρίδες αν-ολυμπιακής ταλαιπωρίας, όταν τα μέλη της «ολυμπιακής οικογένειας» (σαν πολύ μεγάλη δεν είναι η οικογένεια αυτή;) τρέχουν με 200 στις λωρίδες ολυμπιακής ελευθερίας. Να εκμυστηρευθώ, τέλος, το ακόμη πιο ιδιοτελές μυστικό του ανεθελοντισμού μου, το γεγονός ότι δυστυχώς δεν βρίσκομαι σε κανένα από τα μαύρα, γκρίζα ή ολόλευκα ολυμπιακά pay roll.

Αφήστε με εμένα, ας πούμε ότι είμαι κλινική περίπτωση, θα πάρω ένα παραπεμπτικό μετά το πέρας της ολυμπιακής ομηρείας. Ας πούμε ότι εγώ και όλη η ισχυρή μειοψηφία των ανεθελοντών δεν δικαιούμαστε διά να ομιλούμε όταν η κραταιά πλειοψηφία των εθελοντών συνωστίζεται στα γκισέ των εκδοτηρίων της οργανωτικής και της τράπεζας-χορηγού των ονείρων μας (αν αυτό είναι αλήθεια, να πάρουμε υπνωτικά για να μην ονειρευόμαστε) για ένα εισιτήριο. Το καλύτερο που θα μπορούσε να συμβεί και σε μας ως μειοψηφία και στους άλλους ως πλειοψηφία ήταν η πρόταση που είχε διατυπωθεί προ καιρού και μάλιστα σ' αυτήν την εφημερίδα: να δημιουργηθεί μια ζώνη ελεύθερη από ολυμπιακή «ρύπανση» για τους ολυμπιακούς αντιρρησίες συνείδησης, κάτι σαν αντι-ολυμπιακό χωριό. Έτσι, ο ολυμπιακός σκεπτικισμός των μεν δεν θα προσέβαλλε την ολυμπιακή χαρά των δε, και αντιστρόφως. Μια εναλλακτική λύση, μάλλον φθηνότερη θα ήταν ένα είδος ολυμπιακής εξορίας.. Με τη μορφή αδείας μετ' αποδοχών, φυσικά.

Ας υποθέσουμε, όμως, ότι μέχρι τις 12 του μηνός θα βρεθεί κάποια ισχυρή φαρμακευτική αγωγή για να απαλλαγώ από την αντι-ολυμπιακή μου υστερία (ίσως οι προπονητές των ολυμπιακών ομάδων έχουν κάτι να μου προτείνουν) και στις 13 του

μηνός, γοητευμένος από την τελετή έναρξης, παρασυρμένος από τα διεθνή εγκώμια, επηρεασμένος από την έκρηξη εθνικής αυτοπεποίθησης, θελήσω κι εγώ να πάρω τη Βέρα από το χέρι και να περάσουμε μια βόλτα από τα ολυμπιακά στάδια, γιατί είναι κρίμα μια πεντάχρονη να χάσει μια εμπειρία που ούτε σε εκατό χρόνια δεν θα ξαναζήσει η χώρα της. Ας υποθέσουμε ότι θα συμπεριφερθώ σαν ένας νορμάλ, μέσος νεοέλληνας που έχει βεβαίως τις ενστάσεις του για την ολυμπιακή αποκοτιά, έχει τις υποψίες του για τους λόγους που ο προϋπολογισμός των Αγώνων εκτινάχθηκε στα ύψη, έχει οργιστεί για την ταλαιπωρία στην οποία τον υπέβαλαν οι εργολάβοι, αλλά παρ' όλα αυτά, «γουστάρει» πολύ να δει επιτυχημένη διοργάνωση, επιθυμεί να αναγνωρίσουν οι ισχυροί «ολύμπιοι αποικιοκράτες» πως οι Έλληνες αποτελούν την παγκόσμια εξαίρεση του κανόνα που λέει ότι οι «Αγώνες είναι πολύ ακριβό σπορ για μικρά έθνη». Κινούμενος κι εγώ, λοιπόν, στον νεοελληνικό μέσο όρο, καταπνίγοντας πλήρως τον αντι-ολυμπιακό σνομπισμό μου, θα θελήσω να πάρω το μερίδιό μου ολυμπιακής απόλαυσης. Από πού;

Πρώτον, απ' ό,τι συμβαίνει μέσα στα στάδια, το αθλητικό θέαμα καθεαυτό. Την ανθρώπινη προσπάθεια, την επίδοση, το σασπένς του ανταγωνισμού. Για να αντλήσεις καθαρή απόλαυση, βεβαίως, από το αθλητικό γεγονός, πρέπει να κάνεις μερικές νοητικές αφαιρέσεις. Να υποθέσεις ότι καμιά ύποπτη ουσία δεν εκτινάσσει την τεστοστερόνη του αθλητή, καμιά επιστημονική διαστροφή δεν έχει συμβάλει στη διαμόρφωση του υπεραθλητή, καμιά συναλλαγή δεν υπάρχει στα brand names που φοράει πάνω του, καμιά ιδιοτέλεια δεν υπάρχει στην κραυγαλέα αυτοδιαφήμιση του χορηγού του.

Δεύτερη πηγή ολυμπιακής χαράς, το φιλειρηνικό περιεχόμενο του ολυμπιακού χάπενινγκ. Μια χαρούμενη «αναμέτρηση» εθνών, τι γοηυτικότερο; Θα ήταν πραγματικότητα, αν οι Αγώνες δεν ήταν ταυτόχρονα μια γιγάντια και πανάκριβη πολεμική επιχείρηση, η μεγαλύτερη της ελληνικής μεταπολεμικής ιστορίας. Το υπέρτατο αγαθό της ασφάλειας συνέθλιψε εκ των πραγμάτων τον πυρήνα του ολυμπιακού ιδεώδους, την ανακωχή, την εκεχειρία. (Μια πρόταση που διατυπώθηκε προ μηνών από τον «Αξονα του Κακού» χλευάστηκε σαν κακόγουστο αστείο, κι όμως, ίσως ήταν πολύ αποτελεσματικότερη από την πάνοπλη ανασφάλεια.)

Τρίτη (πιθανή) πηγή ολυμπιακής ευφορίας, η έξαρση της εθνικής αυτοπεποίθησης. Οι σημαίες της κριτικής έχουν πια υποσταλεί, τα μπράβο δίνουν και παίρνουν, οι ολυμπιακοί ταγοί διαγκωνίζονται για το μερίδιό τους στη βέβαιη επιτυχία. Μικρό

μερίδιο και για τους θνητούς, που, ανυποψίαστοι για την τεράστια εμπορική αξία της ιστορικής κληρονομιάς τους, προσέφεραν αφειδώς ανοχή και συμμετοχή. Αλλά το λεόντειο μερίδιο της επιβράβευσης ανήκει σε άλλους: στην επίσημη τράπεζα, στην επίσημη πιστωτική κάρτα, στην επίσημη μπίρα, στο επίσημο αεριούχο αναψυκτικό, στο επίσημο αυτοκίνητο, στο επίσημο κινητό, στο επίσημο χάμπουργκερ, στο επίσημο φιλμ και δεν ξέρω αν υπάρχουν κι άλλα επίσημα ολυμπιακά αγαθά που ίσως δεν τολμούν να εκτεθούν στις διαφημιστικές γιγαντοαφίσες (χαρτί υγείας για παράδειγμα), ώστε να είναι πλήρης η μεγάλη εμποροπανήγυρις διεθνών και εθνικών χορηγών.

Τέταρτος παράγοντας ολυμπιακής ευτυχίας. Τα έργα που μένουν, ακόμη κι όταν οι Αγώνες φύγουν. Η Αθήνα που άλλαξε («Θάυμα, παιδί μου, θάυμα!»), οι οδικοί άξονες, οι γέφυρες και σήραγγες που ενώνουν, οι πανοραμικές φωτογραφίες του εργοταξίου που πήρε πια μορφή και χρώμα (φαιό, βεβαίως, με καχεκτικές πινελιές πρασίνου). «Αν δεν είχατε τους Αγώνες, ούτε σε είκοσι χρόνια δεν θα κάνατε τόσα έργα», ήταν το περιφρονητικό σχόλιο του Αθανάτου, που υπονοεί ότι του το οφείλουμε, ως επεικώς ανίκανοι. Καμιά αντίρρηση, κι εγώ θα το «σανιδώσω» μετά χαράς στους νέους αυτοκινητόδρομους. Αλλά το παραμύθι της αλλαγής-εξπρές που οφείλουμε στους ολυμπιακούς σταυροφόρους δεν το πολυχωνεύω. Η Αθήνα αλλάζει με άλματα εδώ και πενήντα χρόνια. Με καρμανλικές οκταετίες, στρατιωτικές επταετίες, παπανδρεϊκές οκταετίες και έπεται συνέχεια (από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου η Ομόνοια και το Σύνταγμα ράβονται και ξηλώνονται, πρόλαβα και παραλία στο Νέο Φάληρο, δεν πολυπροσέχαμε τότε την πινακίδα «ακατάλληλη για κολύμβηση» και ξαφνικά η ακτή απομακρύνθηκε ένα χιλιόμετρο σχεδόν). Η Αθήνα αλλάζει διαρκώς, αλλά τίποτε δεν εγγυάται ότι η τελευταία ολυμπιακή της μεταμόρφωση δεν έχει ημερομηνία λήξης, ίσως όταν το Λεκανοπέδιο αγγίζει τους ζοφερούς αριθμούς των έξι εκατομμυρίων κατοίκων και των τριών εκατομμυρίων αυτοκινήτων. Κι οι χορηγοί των ονείρων μας, δεν χορηγούν τίποτε για να αποτρέψουν αυτό τον εφιάλτη.

ΥΓ. κ. Δ. Μαγκιβέρα. Υποθέτω ότι κι εσείς κι εγώ θα νιώθουμε αρκετή μοναξιά τις επόμενες ολυμπιακές μέρες. Ίσως είναι ασφαλέστερο να την κρύψουμε στο ολυμπιακό πλήθος. Ας ψάξουμε για κανένα εισιτήριο.

(Πηγή: "Καθημερινή" 8-8-2004)